

1945-1949. godine - početna faza europskog ujedinjenja

Po završetku 2. svjetskog rata Europa je bila potpuno iscrpljena. Stare trgovačke veze bile su presječene, sva teška industrija i sektor ključnih proizvodnji koje nisu bile uništene, radili su ispod svojih kapaciteta, a Europa se, krvava i slabo pripremljena, pokušavala uhvatiti u koštac s milijunima koji su postali beskućnici za vrijeme i nakon rata. Europski kontinent dobio je ulogu 'druge violine' na međunarodnoj pozornici, a također je i dugovao sve većoj moći SAD-a i Sovjetskog saveza kao i rastućem rivalstvu između ove dvije države. Tako je podijeljena Zapadna Europa brzo shvatila da put do njenog opstanka leži u udruživanju gospodarskih resursa i uspostavljanju učinkovitih, zajedničkih institucija, uz, kada je to potrebno američku financijsku, tehničku i vojnu podršku. To su bila vremena velike političke nestabilnosti koju su pratile sve jače socijalne tenzije i ono što je bilo hitno potrebno bila su inovativna diplomatska rješenja, čak i na regionalnoj razini.

Rasprava o statusu Njemačke, od 1961. godine podijeljeni Berlin koji je bio europski simbol Hladnog rata između dvije velike sile, zajedno sa neumoljivim gubitkom kolonijalnih moći učinili su ovisnost Europe o vanjskoj pomoći još jačom. To je trenutak u kojem je proeuropski pokret zajedno sa zagovarateljima federalizma krenuo u akciju i gorljivo promovirao ideju europskog ujedinjenja. Usko povezani s financijskim krugovima uz demonstraciju odanosti određenoj političkoj tendenciji, ili suprotno tome, tražeći mobilizaciju javnosti, ovi pokreti - od kojih su neki nastali za vrijeme otpora - uspostavili su 1947. godine Međunarodni odbor pokreta za europsko jedinstvo. U svibnju 1948. godine, sazvan je Haški kongres iz kojeg je proizašao Europski pokret, utemeljen u Bruxellesu, 25.10.1948. godine.

*Izvor: © CVCE www.cvce.eu